

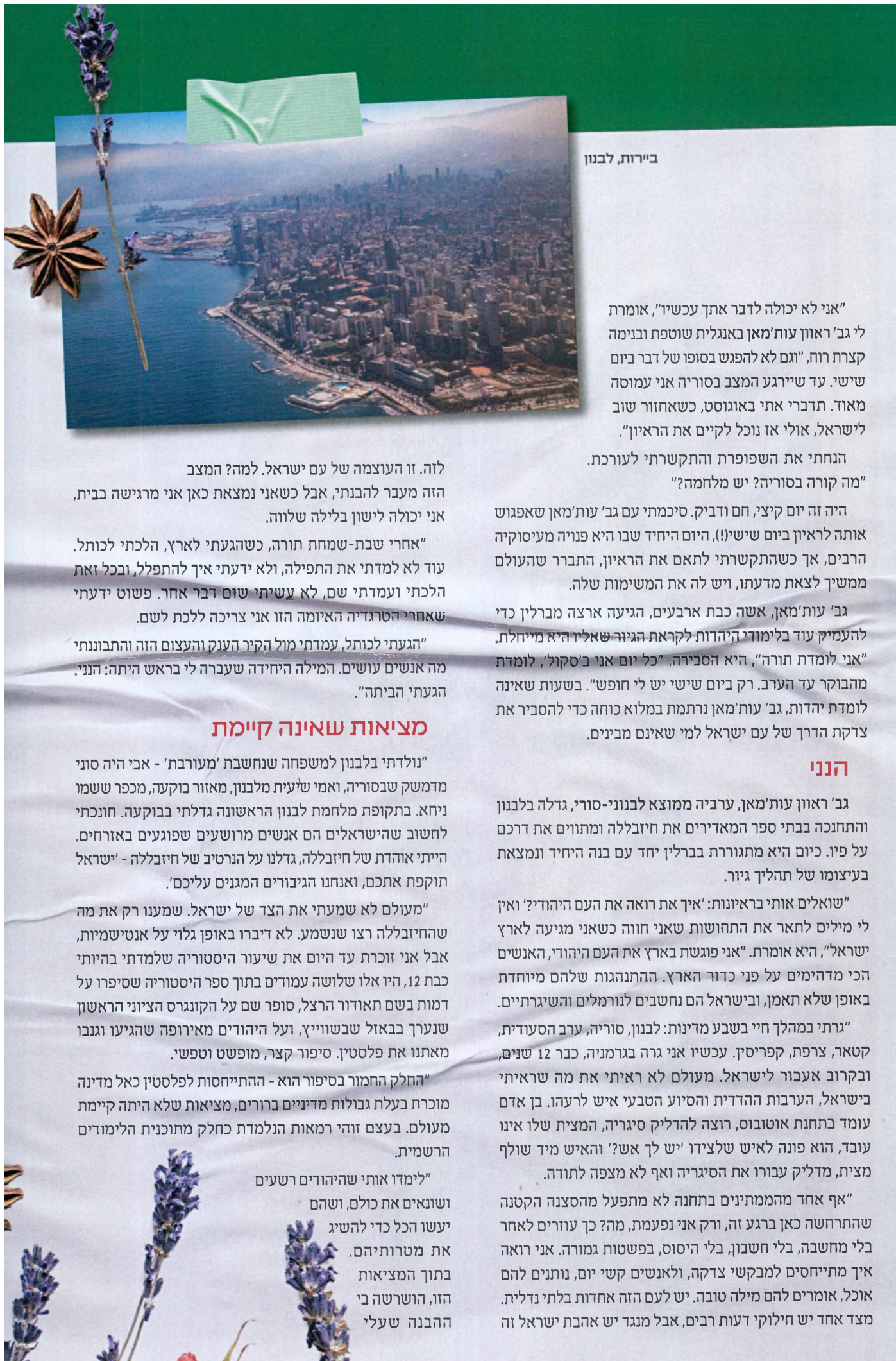
"לתומי חשבתי, שכמו
שבדמשק ובבירות ישנו
רובע המכונה 'הרובע
היהודי' אך לא מתגורר
בו אף יהודי, כך גם כאן.
לא ידעתי שאני מתגוררת
200 מטר מבית כנסת,
אחד הגדולים בצרפת"
• ואז, לראשונה בחייה,
היא שומעת את הזרים
משוחחים ביניהם בשפה
בלתי מזוהה, וההבנה
מחלחלת אליה. היא
בורחת משם רועדת
ונזעמת. זה מה שלימדו
אותה • כנגד כל מה
שלמדה במהלך השנים,
עוקבת גב' ראון
עות'מאן, ערביה ממוצא
לבנוני-סורי אחר חיי
היהודים הנשקפים מחלון
ביתה, ומשהו מתערבל
בתוכה • על ספר שלא
יצא לאור כי חייה יקרים
יותר על דרך אמיצה
שעדיין באמצעה
ועל המתנה הגדולה
ביותר שיכול האדם
לקבל • **המסלול
מילדות על ברכי
רעיונותיו של נסרללה
ימ"ש עד לבית יהודי
בירושלים**

קראט

דמשק זאוויע القدس

נשיג :

ביירות, לבנון

"אני לא יכולה לדבר אתך עכשיו", אומרת לי גב' ראון עות'מאן באנגלית שוטפת ובנימה קצרת רוח, "וגם לא להפגש בסופו של דבר ביום שישי. עד שיירגע המצב בסוריה אני עמוסה מאוד. תדברי אתי באוגוסט, כשאחזור שוב לישראל, אולי אז נוכל לקיים את הראיון".

הנחתי את השפופרת והתקשרתי לעורכת. "מה קורה בסוריה? יש מלחמה?"

היה זה יום קיצי, חם ודביק. סיכמתי עם גב' עות'מאן שאפגוש אותה לראיון ביום שישי(!), היום היחיד שבו היא פנויה מעיסוקיה הרבים, אך כשהתקשרתי לתאם את הראיון, התברר שהעולם ממשיך לצאת מדעתו, ויש לה את המשימות שלה.

גב' עות'מאן, אשה כבת ארבעים, הגיעה ארצה מברלין כדי להעמיק עוד בלימודי היהדות לקראת הגנה שאליו היא מייחלת. "אני לומדת תורה", היא הסבירה, "כל יום אני ב'סקול', לומדת מהבוקר עד הערב. רק ביום שישי יש לי חופש". בשעות שאינה לומדת יהדות, גב' עות'מאן נרתמת במלוא כוחה כדי להסביר את צדקת הדרך של עם ישראל למי שאינם מבינים.

הנני

גב' ראון עות'מאן, ערביה ממוצא לבנוני-סורי, גדלה בלבנון והתחנכה בבתי ספר המאדירים את חיזבללה ומתווים את דרכם על פיו. כיום היא מתגוררת בברלין יחד עם בנה היחיד ונמצאת בעיצומו של תהליך גירור.

"שואלים אותי בראיונות: 'איך את רואה את העם היהודי?' ואין לי מילים לתאר את התחושות שאני חווה כשאני מגיעה לארץ ישראל", היא אומרת. "אני פוגשת בארץ את העם היהודי, האנשים הכי מדהימים על פני כדור הארץ. ההתנהגות שלהם מיוחדת באופן שלא תאמן, ובישראל הם נחשבים לנורמלים והשיגריים."

"גרתי במהלך חיי בשבע מדינות: לבנון, סוריה, ערב הסעודית, קטאר, צרפת, קפריסין. עכשיו אני גרה בגרמניה, כבר 12 שנים, ובקרוב אעבור לישראל. מעולם לא ראיתי את מה שראיתי בישראל, הערבות ההדדית והסיוע הטבעי איש לרעהו. בן אדם עומד בתחנת אוטובוס, רוצה להדליק סיגריה, המצית שלו אינו עובד, הוא פונה לאיש שלצידו 'יש לך אש?' והאיש מיד שולף מצית, מדליק עבורו את הסיגריה ואף לא מצפה לתודה."

"אף אחד מהממתינים בתחנה לא מתפעל מהסצנה הקטנה שהתרחשה כאן ברגע זה, ורק אני נפעמת, מה? כך עוזרים לאחר בלי מחשבה, בלי חשבון, בלי היסוס, בפשטות גמורה. אני רואה איך מתייחסים למבקשי צדקה, ולאנשים קשי יום, נותנים להם אוכל, אומרים להם מילה טובה. יש לעם הזה אחדות בלתי נדלית. מצד אחד יש חילוקי דעות רבים, אבל מנגד יש אהבת ישראל זה

לזה. זו העוצמה של עם ישראל. למה? המצב הזה מעבר להבנתי, אבל כשאני נמצאת כאן אני מרגישה בבית, אני יכולה לישון בלילה שלוה.

"אחרי שבת-שמחת תורה, כשהגעתי לארץ, הלכתי לכותל. עוד לא למדתי את התפילה, ולא ידעתי איך להתפלל, ובכל זאת הלכתי ועמדתי שם, לא עשיתי שום דבר אחר. פשוט ידעתי שאחרי הטרגדיה האיומה הזו אני צריכה ללכת לשם.

"הגעתי לכותל, עמדתי מול הקיר הענק והעצום הזה והתבוננתי מה אנשים עושים. המילה היחידה שעברה לי בראש היתה: הנני. הגעתי הביתה".

מציאות שאינה קיימת

"נולדתי בלבנון למשפחה שנחשבת 'מעורבת' - אבי היה סוני מדמשק שבסוריה, ואמי שיעית מלבנון, מאזור בוקעה, מכפר ששמו ניחא. בתקופת מלחמת לבנון הראשונה גדלתי בבוקעה. חונכתי לחשוב שהישראלים הם אנשים מרושעים שפוגעים באזרחים. הייתי אוהדת של חיזבללה, גדלנו על הנרטיב של חיזבללה - 'ישראל תוקפת אתכם, ואנחנו הגיבורים המגנים עליכם'."

"מעולם לא שמעתי את הצד של ישראל. שמענו רק את מה שהחיזבללה רצו שנשמע. לא דיברו באופן גלוי על אנטישמיות, אבל אני זוכרת עד היום את שיעור היסטוריה שלמדתי בהיותי כבת 12, היו אלו שלושה עמודים בתוך ספר היסטוריה שסיפרו על דמות בשם תאודור הרצל, סופר שם על הקונגרס הציוני הראשון שנערך בבאזל שבשווייץ, ועל היהודים מאירופה שהגיעו וגנבו מאתנו את פלסטין. סיפור קצר, מופשט וטפשי."

"החלק החמור בסיפור הוא - ההתייחסות לפלסטין כאל מדינה מוכרת בעלת גבולות מדיניים ברורים, מציאות שלא היתה קיימת מעולם. בעצם זוהי רמאות הנלמדת כחלק מתוכנית הלימודים הרשמית."

"לימדו אותי שהיהודים רשעים

ושונאים את כולם, ושהם יעשו הכל כדי להשיג את מטרותיהם. בתוך המציאות הזו, הושרשה בי ההבנה שעלי

הבחינו בקיומי. מה הפחיד אותי כל כך?

"כשהצלחתי להרגע, חזרתי למכולת לקחת את הארנק. היחיד שהיה במכולת באותו רגע היה המחסנאי. אמרתי ששכחתי את הארנק. היתה לי תחושה שהוא הבין לפי תגובתי למה עזבתי את החנות, אך הוא התעלם מכך ואף עזר לי לארגן את התיקים והמצרכים.

"היה זה מעשה קטן של חסד ששינה את ההסתכלות שלי באופן משמעותי. הוא ידע שאני ערביה, ואני ידעתי שהוא יהודי. ציפיתי שיצעק עלי, שיגרש אותי מהחנות ויזהיר אותי לא לחזור אליה לעולם, אחרי שראה שיצאתי מהחנות כשנכנסו אליה יהודים שומרי מצוות - אך הוא התייחס באופן מכובד ומכבד. זה היה ארוע משנה חיים.

"בדירתי היו חלונות רחבים, ולכל אחד מהם אדן חלון רחב המאפשר צפייה החוצה. הייתי יושבת ליד החלון וצופה החוצה. כך הכרתי יהודים, רק אז גיליתי כי יש נשים יהודיות המתלבשות בצניעות ומכסות את ראשן.

אבי היה סוני מסוריה, ואמי שיעית מלבנון. גדלנו על הנרטיב של חיזבללה - ישראל תוקפת אתכם, ואנחנו הגיבורים המגנים עליכם'

"היהודים ברובע היהודי היו ידידותיים ונעימים. התחלתי לחשוב שאולי רק יהודי ישראל רעים כפי שלימדו אותי וכל השאר לא. "ההיכרות הבלתי אמצעית עם יהודים, הביאה אותי לחקור את הנחות היסוד שגדלתי עליהן. גיליתי, שבמשך שנים הסתירו ממני מידע. התחלתי ללמוד היסטוריה והבנתי שאת החינוך שלי לשנאה ולפחד מיהודים קיבלתי מהחיזבללה, ובפרט מחסן נסרללה. "החלטתי לחקור את הנושא לעומק ככל האפשר. הייתי חדורת מטרה, התחלתי לכתוב ספר בנושא, אך דווקא יהודי ישראלי שקרא את הפרקים הראשונים היה זה ששאל: 'מה המטרה שלך?' והוסיף: 'אם את רוצה להיהרג, תפרסמי את הספר, אך אם חייך יקרים לך - תזהרי מהוצאה פומבית שלו'.

"יצאתי למסע, במטרה להבין את הסיבה לאנטישמיות הזו. למדתי את ההיסטוריה של המזרח התיכון, דיברתי עם אנשי מקצוע ועם אנשי דת, פגשתי נשים יהודיות ואף פניתי לרבנים כדי לקבל תשובות. ביקרתי באתרים שונים באירופה ובארץ, הייתי ב'יד ושם', הגעתי לעוטף עזה, וככל שהעמקתי בנושא גיליתי שהיהודים הואשמו מאז ומעולם, בכל הדורות, מכל הסיבות, בכל קושי היו

להזהר ולהשמר מיהודים ומישראל, וכך גדלתי.

"בגיל 18 עברנו לגור בדמשק שבסוריה, ובהמשך המשיכו נדודי, אלו שהובילו אותי למקום בו אני נמצאת היום".

בשפה זרה

"עברתי לצרפת, רציתי ללמוד על ייצור יין. נכנסתי לגור בדירה קטנה ברובע היהודי שבסטורבורג. לתומי חשבתי, שכמו שבדמשק ובביירות ישנו רובע המכונה 'הרובע היהודי', אך לא מתגורר בו אף יהודי, כך גם כאן.

"כשהגעתי לדירה, לא ידעתי שהדירה שלי ממוקמת במרחק 200 מטרים מבית הכנסת, שנחשב לאחד מבתי הכנסת הגדולים באירופה. מעולם לא ראיתי יהודים או בית כנסת, וכך תהיתי לעצמי: 'למה האנשים הללו הולכים באופן קבוע למוזיאון הזה?' בשבת היו האנשים הולכים ל'מוזיאון' עם ילדיהם, ואני התפלאתי למה הם כל כך אובססיביים למוזיאון? עד שמישהו עידכן אותי שזהו בית כנסת...

"בפעם הראשונה שיצאתי לקניות, שמחתי לגלות שבמכולת נמכרים התבלינים המוכרים לי, כמו בהרט. לא העליתי בדעתי שזוהי מכולת כשרה בבעלות יהודית.

"באחד הימים ערכתי את קניותי, ואל המכולת נכנסו ארבעה גברים. אני שומעת אותם משוחחים בשפה כלשהי. זו אינה צרפתית. אני מקשיבה שוב ולפתע מבינה 'הם מדברים עברית!'

"הסתובבתי וגיליתי ארבעה גברים מזוקנים, הכיפה והפאות שלראשם מסגירים את זהותם היהודית.

"נחרדתי. פשוטו

כמשמעו, קיבלתי התקף חרדה. נמלטתי מהמכולת, משאירה מאחורי את הארנק שלי ואת המוצרים, רצתי הביתה, נכנסתי ונעלתי אחרי את הדלת. עמדתי בבית וועדת ונחרדת, בקושי הצלחתי לנשום. הייתי בהתקף חרדה של ממש.

"ברגע מסוים התעשתתי ושאלתי את עצמי: 'ממה את מפחדת? ממי? למה את חושבת שהאנשים הללו הם אויבים שלך?' האנשים שנכנסו לחנות אפילו לא

היהודים

היהודים אשמים.
"הייתי מוכרחה להבין למה.
"בסוף, אחרי מסע ממושך, הבנתי את מה שאמרה התורה
הקדושה מקדמא דנא, את התובנה שאף היטלר ימ"ש ידע,
ובגללה רצה להשמיד את העם היהודי. היהודים אינם שנואים
בגלל שהם רעים, אלא ההיפך, בגלל שהם הטובים מכולם, בגלל
שהם מופת לעמים.

"התובנה הזו הדהימה אותי, ולאחר המסע הזה התמלאתי
תחושת שליחות להמשיך במשימה, להפיץ את התובנות הללו
הלאה, למגר את הנרטיב השקרי ולהאיר לעולם את האמת
האבסולוטית על העם היהודי."

להבין לעומק

"התחלתי ללמוד, למדתי על האיסלאם כדי להבין את הנרטיב
של המוסלמים, למדתי עוד על ההיסטוריה של המזרח התיכון,
ולמדתי גם על יהדות. ככל שהתקדמתי בלימודי, הלכתי שבי אחר
קסמה של תורת ישראל. אני, שגדלתי כאתאיסטית בתוך חברה
מוסלמית ונוצרית, התחלתי ללמוד יהדות.

"ככל שהעמקתי בלימודי היהדות, התחזקה אמונתי בה'. אך
כשפניתי לרב בבקשה ללמוד יהדות כדי להיות חלק מהעם היהודי,
הוא ניסה לשכנע אותי לא להתגייר: 'רוב האנשים בעולם אינם
יהודים, למה לך להצטרף למיעוט נרדף?'

"הרבה אספקטים ביהדות משכו את לבי. הייתי צריכה הרבה
אומץ כדי להודות בכך מול עצמי ובמיוחד מול הבן שלי, אך בלבי
ידעתי בדיוק מה אני רוצה. להתגייר.

"מסע השינוי האישי שלי - הוא המתנה שלי לעצמי. אני
מרגישה עשירה כשאני חושבת על כך שה' הראה לי את האור ואת
הדרך הביתה". כשגב' עות'מאן אומרת את המילים הללו, עיניה
מאדימות מהתרגשות ודמעות עומדות לגלוש מהן. "רק בשמחת
תורה לפני שנתיים הבנתי למה ה' הראה לי את האור. כל הזמן
הרגשתי תחושות מעורבות של אשמה ובושה, למה דווקא לי ה'
האיר את האור, איך אני נבחרתי מכל ברואי עולם להיות האשה
שזוכה להכיר בגדלות ה' וללמוד את תורתו במטרה להצטרף לעם
הנבחר? איך דווקא אני ולא אחרים? ומה אני עושה עם המתנה
הזו, שמגיעה עם אחריות גדולה? אנשים מאשימים את היהודים
ביהירות בגלל שהם אומרים שהם העם הנבחר, אך הם לא מבינים
שלהיות העם הנבחר זו אחריות גדולה מאוד. על המתנה
הנשגבת הזו משלמים מחיר חשוב.

"אני שואלת את עצמי לעיתים קרובות: 'למה ה' בחר
בי להראות לי את אורו ולא באחרים?' אני חושבת שזה
קרה מכיון שאחרי אותו יום שמחת תורה,

בית כנסת בשטרסבורג, צרפת

הבנתי שיש לי אחריות ציבורית. התפקיד שלי הוא להגיע ארצה
ולומר לערבים המתגוררים בה, שהידע שלהם על היהודים הוא
מוטעה בבסיסו, הוא לא נכון, הוא אסור ולא חוקי. ואל תשתמשו
במילים 'א-אכבר' כשאתם הורגים יהודים, כי אתם לא יכולים
להשתמש בשם ה' כשאתם משקרים, ולהלחם ביהודים בשם ה'.

"עד שמחת תורה, איש לא ידע על כוונותי להתגייר, אך
כשארעה הטרגדיה לבני העם הנערץ עלי, בני העם הנבחר,
יהודים המתגוררים בארץ הקודש - הבנתי שזו השליחות שלי, זו
התשובה לשאלה איך אני מכולם זכיתי, וזו המטרה

"אני שואלת את עצמי לעיתים קרובות: 'למה ה' בחר
בי להראות לי את אורו ולא באחרים?' אני חושבת שזה
קרה מכיון שאחרי אותו יום שמחת תורה,

96 קראט | ערב חג הסוכות תשפ"ו

"לי, כמי שמכירה את התעמולה הערבית, לא היה זה פלא לראות את הדמיון שבין הארועים, זאת משום שאני מכירה את הדמיון בין האידיאולוגיות. במלחמת העולם השניה נערכה פגישה היסטורית בין היטלר לשייח' אל חוסייני, במהלכה הוחלפו ביניהם רעיונות ואידיאולוגיות.

"כיום אפשר להבחין שהרעיונות של החיזבללה והעולם הערבי דומים לרעיונותיו של היטלר, אך למרות זאת, בעולם המערבי אף אחד לא מתייחס לכך ואין מי שמזהיר מפני האיום המרחף מעל העם היהודי.

"העולם הערבי מתכחש לכך שיש שנאה ליהודים וטוען שהם שונאים רק את הישות הציונית. 'אם ישראל לא היתה קיימת, לא היתה לנו בעיה עם יהודים', טוענת הנהגת העולם הערבי. ברור שזו היא טענה מנותקת מהמציאות. יהודי ארצות האיסלאם סבלו במהלך השנים מרדיפות רבות, יעידו על כך אנוסי משהד, אירועי הפרהוד בעיראק, גזירת היתומים בתימן, פרעות תרפ"ט

שלי: להסביר מיהו העם היהודי ומה קורה בארץ ישראל. לצאת בהסברה ובהרצאות ברחבי העולם, כדי לתת תשובות לאנשים מבולבלים שטועים בין אמת ושקר וחושבים שטוהר מידותיו של העם היהודי מוטל בספק.

"המשפחה שלי, למרות שאינה דתית במוצהר, אינה מקבלת את התהליך שלי ואת הגיור המתקרב. הם החרימו אותי וגם את הבן שלי. אבל אני מלאת אמונה ותחושת שליחות. אני יודעת שעלי להמשיך ללמד ולהפיץ את האמת בעולם למען הדורות הבאים."

לא עוד?

"מאז שהכרתי את היהדות והיהודים, דיברתי הרבה על השנאה שמשתוללת בעולם הערבי. הבן אדם, שאל אותי לא מלודרמטי (סוחט דמעות)? קצת אובססיה? "

"אחר"

שלי, פעם: 'אמא, זה לא קצת את בטוחה שזו לא

דמשק ז'אנר פלטר ירושלים

בארץ ישראל ועוד רדיפות

רבות שנפרשות על פני ההיסטוריה מאז יצא מוחמד

למסע רצח השבטים היהודיים שסרבו לקבלו כ'נביא'.

"הערבים מתייחסים ליחסי יהודים ופלסטינים - כמו במעשיית הילדים העתיקה - כביכול הפלסטינים הם 'כיפה אדומה' - ילדה צעירה, נאיבית וחסרת ישע, והם מציגים את היהודים כזאב הגדול והרשע. מה שמדהים בכך, שהזאב בכלל לא קיים. מי שאמור לייצג את ה'זאב' שהגיע וגירש את ה'כיפה האדומה' מאדמת אבותיה, הוא אותו גוף שפנה אל ה'כיפה האדומה' והציע לה לחלוק אתו את ביתו, להעביר לרשותו מחצית מאדמותיו. נרטיב הכיפה האדומה לא קיים במציאות.

"כשהתחלתי ללמוד את ההיסטוריה של המזרח התיכון, הבנתי לתדהמתי שאני פשוט אנטישמית. ההנחה שלי היא, שלאנשים רבים בעולם הערבי לא היתה הזדמנות ללמוד את ההיסטוריה באופן ריאלי ולא מוטה, ואני מציעה לאנשים פשוט ללמוד,

מאורעות שמחת

תורה, דפק אדם, הבן שלי, על דלת חדרי.

הוא שמע מה קרה, עמד בפתח החדר, שתק והביט בי, כאוב. מעיניו זלגה דמעה והוא הנהן אלי. הוא הבין, אני לא אובססיבית, אני לא מלודרמטית.

"מאז שמחת תורה ביקרתי בארץ כבר למעלה מעשר פעמים. בהזדמנות הראשונה יצאתי לסיור בעוטף עזה. הסתובבתי בין חורבות הבתים בקיבוצים שהיו יפהיים ושלווים עד לבוקר המור והנהמר.

"הייתי מזועזעת ממראה עיני. תחושת המוות שחוותי הזכירה לי את מחנות ההשמדה הנאצים שביקרתי בהם. לאחר מלחמת העולם השניה, האנושות הבטיחה לעצמה 'לעולם לא עוד', והנה חזרו מראות האימה שנית.

בטהרן ישנו עמוד תליה שעליו נתלים מתנגדי המשטר. כן, יש בימינו אנשים שגרים בעיר בירה גדולה ומפוארת, ולמרות זאת בדרך לעבודה רואים מחזות אימה של הוצאה להורג בתליה! העולם אינו קולט שההנהגה הערבית היא שטנית ומפלצתית. זוהי תרבות של ציר המוות. תרבות שמקדמת פסימיות.

"הבנתי שאין ברירה. במקום שלא היה מי שיסביר הייתי אני, מתחילה להרצות, להפיץ מסרים והסברים על יהודים, ארץ ישראל והעולם הערבי. להוקיע באופן חד את האלימות ולהסביר לעולם את הארץ הזו. להגיע לבהירות מוסרית. להגדיר באופן ברור רע וטוב, שחור ולבן. להודות בקול רם בכך שישראל היא המקום הטוב והנכון. אני מפרסמת הרצאות בערבית שמדברות על האמת בסכסוך הערבי-ישראלי, והתגובות בכל העולם אוהדות".

'חטא' היהודים על פי האיסלם

"צריך להבין, שבמקום שממנו ראווין מגיעה, פעילות הסברה יכולה לסכן את חייה", מעידה גב' עידית בר, המתמחה בשפה ובמנטליות הערבית. היא פגשה את גב' עות'מאן כאן בארץ אחרי שקראה ושמעה עליה ועל מערך ההסברה שלה. "אני מכירה עיתונאית ממצרים, שאחרי אירועי שמחת תורה הבינה את הנרטיב השקרי, אך ברגע שאמרה בקול שחמאס הוא ארגון טרור והיא תומכת בישראל, התחילו רדיפות אחריה. היום היא מסתתרת בעיר אירופאית ואין לה אפשרות לחזור לביתה שבמצרים. אם תחזור הביתה - יהרגו אותה. ראווין יודעת את משמעות מעשיה בחברה הערבית, זוהי חברה שלהיות חלק ממנה זה אומר להיות בסכנת חיים תמידית. אני בטוחה שראווין גם היא חשופה לאיומים, אך למרות זאת היא עקבית והחלטית, ושום דבר אינו עומד בדרכה.

"בעולם הערבי גדלים על טקסטים לוחמניים", מסבירה גב' בר. "המצב הזה התחיל עוד בזמן מוחמד, ממציא האיסלם. מוחמד רצה להביא את היהודים לדת האיסלם, אך הם התנגדו, לכן הוא התחיל להאשים אותם.

"אין טעם ואין מקום להביא בפני קוראות 'קראט' מושגים מהאיסלאם, ולא לכך הכוונה, אלא רק כמה פרטים מייצגים, לתת מושג על תפיסת עולמם. וכך למשל:

כולם צריכים לדעת, ששום דבר לא ימנע מחמאס לעשות אותה הזוועה גם לתושבי עזה עצמה!

כדי להבין שהדעה שלהם מוטת באופן חד צדדי, ולהתפכח משנאת היהודים ומשנאה נגד ישראל. "אני חושבת שאנשים צריכים גם להגיע לאירופה ולראות מה קרה ליהדות אירופה בשנות מלחמת העולם השנייה. אני הבנתי שאם לא נשרש את האנטישמיות מהעולם הערבי - הטרגדיה של השואה יכולה חס ושלום לחזור, אך ההתעלמות בעולם הערבי נמשכת, לא מודים במציאות הזו, וכך בעצם הגענו לקטסטרופה של ארועי שמחת תורה. "אך אני מסרבת לקבל את המציאות הזו. אי אפשר להמשיך עם חוסר צדק שכזה. צריך להיות קוד מוסרי ברור ומוצק. ישנם מעשים שכל העולם צריך לגנות ולהוקיע באופן נחרץ, ושמחת תורה תשפ"ד היא ההוכחה לכך".

להכיר את הרעיונות

"אחרי הטלטלה שעברה על העם היהודי, על העולם כולו, וגם עלי, בשמחת תורה תשפ"ד, החלטתי שאני כאמא לא יכולה להמשיך לחיות בעולם כשזוועה כזו מתרחשת על פני כדור הארץ, והתחלתי לפעול כאשר בודדת בהסברה.

"את ההסברה אני עושה רק למען יהודים. אני עושה אותה בשביל העולם. כולם צריכים לדעת מיהו החמאס ומהם רעיונותיו, ולהכיר את האויבים המוסלמים.

"אחרי שמחת תורה שמתו לי לב, לכן, שאנשים חושבים שהתקיפה היא נגד היהודים, אבל כולם צריכים לדעת, ששום דבר לא ימנע מחמאס לעשות אותה הזוועה גם לתושבי עזה עצמה! כמו ששום דבר לא יכול למנוע מהחזבאללה לעשות את המעשים הללו כלפי תושבי לבנון! ראינו את זה ממש השנה, באירועי הטבח המחרידים בסוריה. הסורים טבחו דרוזים בדם קר, אנשים במיטותיהם בבית החולים, קשישים ופעוטות, והעולם כולו התעלם. כך ארע בסוריה גם בזמן המהפכה. הסורים התעללו באחיהם הסורים, כיון שהם שויכו לצד פוליטי אחר, ולא לחינם נהגו כך המורדים כעת. הלוא בזמן שאסד רצה לבסס את שלטונו, הוא התאכזר אל המורדים באופן בל יכופר, וטבח כפרים שלמים באכזריות.

"צריך להבין: כך קורה בסוריה, כך קורה בלבנון עם החזבאללה, כך מתנהג המשטר האיראני שמוציא להורג את מתנגדי המשטר בלי להסס. בכיכר העיר

בנין הפרלמנט בסוריה

אם לא נשרש את האנטישמיות מהעולם הערבי - הטרגדיה של השואה יכולה חס ושלו לחזור, אך ההתעלמות בעולם הערבי נמשכת

עות'מאן ניסתה לסייע בהדהוד הזוועות ברחבי העולם המערבי. "שמעתי הרבה דרוזים", היא מספרת. "90% מהדרוזים שבדרום סוריה היו שמחים בהנהגה ישראלית ומעדיפים שהגולן כולו וכל שאר אחיהם יהיו תחת הנהגה ישראלית. למה? כי גם בעיניהם ישראל היא גן עדן של המזרח התיכון.

"לא רק הדרוזים מודעים לכך", היא טוענת. "ישראל כמדינה קטנה במזרח התיכון, כשהיא פועלת למען הציבור בארץ, היא פועלת גם לטובת התושבים הערביים באזור כולו. כשישראל נלחמת בחיבללה, היא מצילה את אזרחי לבנון מהצורך הגדול ביותר שהיה להם. בסוריה נלחמה ישראל כדי להחליש את כח המורדים ולמנוע ממנו להתפרץ בалиמות, ההתקפות של ישראל עזרו, אך ברע שישאל יצאה מהתמונה החל גל טבח הדרוזים בסוריה.

"אנשים שואלים אותי על נסרללה ולא מבינים", אומרת גב' עות'מאן. "המוות של נסרללה היה מעשה אדיר, הוא שינה את פני השיח כולו. פתאום אנשים יכולים לומר את האמת. האימה שנסרללה הטיל בלבנון גרמה לכך, שהיתה בלבנון דעה אחת בלבד, הדעה שלו.

"במהלך החודשים בהם ישראל נלחמה בחיבללה שבלבנון, הלב שלי נשבר על המשפחה שלי, על הידידים ועל כל תושבי לבנון שסובלים בגלל הטרור של חיבללה. אף אחד לא רצה את המלחמה הזו, אבל חיבללה המשיכו להתגרות בישראל מאז שמחת תורה במשך למעלה משנה. התגובה כלפיהם היתה בלתי נמנעת, וכל אדם שאיכפת לו מאזרחי לבנון, הגיע הזמן שיעמוד לצידו - אזרחי לבנון, נגד האנשים שמזהוים את ציר הרשע, שהביאו את הסבל והייסורים למזרח התיכון, ואלה אנשי החיבללה תחת הנהגתו של חסן נסרללה.

"כל הארועים הללו - הם חלק מתוכנית אלוקית גדולה. אני מרגישה בחיי האישיים, שכל מה שקרה עמי במהלך החיים היה כמו חיצים, שנשלחו כדי לסמן לי את המטרה.

"אני מתכננת להשלים את הגיור ולעלות לגור בירושלים. יש בתוכי את ההרגשה הברורה והאבסולוטית שדברים קורים טוב, בדיק בדרך שהם צריכים להתרחש. להרגשה הזו קוראים אמונה. אני מאושרת שזכיתי להגיע לכך, להיות אדם מאמין".

פועלים

"על פי הקוראן, היהודים עשו חמישה

'חטאים' - הרגו את הנביאים, חטאו בחטא העגל, חטאו בחוסר אמונה בבן אלוקים, הלוא הוא עזרא הסופר, וחטאו בחילול השבת - יש במסורת הערבית סיפור ידוע על יהודים שעסקו בדיג וחיללו שבת, ולאחר החטא הפכו לחיות. מהסיבה הזו, בקריקטורות מוסלמיות רבות מוצגים היהודים כקופים וכבעלי חיים. 'חטא' נוסף הוא זיוף כתבי הקודש - לפי מוחמד, היהודים מסתירים את האמת.

"האיסלאם טוען, שהקוראן ביטל את הדתות האחרות, וב'סורה' הראשונה בקוראן, החלק הראשון, שמשמש כ'תיפלה' בסיסית, מזכירים המוסלמים את הק-ל וכן הליכה בדרך הישר, ומהי דרך הישר על פיהם? עשיית חסד עם המוסלמים, רחמים על הנוצרים הטועים, וכעס גדול על היהודים 'החוטאים'.

"את הסורה הזו קוראים בכל יום בכל אירוע, וכך האנטישמיות הופכת להיות חלק אינטגרלי מסדר היום המוסלמי. גם ראון גדלה בסביבה כזו, מטיפה לאנטישמיות".

חיצים אל המטרה

בקיץ האחרון אירע משבר גדול בקרב הקהילה הדרוזית בארץ ישראל ובסוריה. הסורים טבחו בדרוזים שבסוריה באכזריות, וגב'